

teel der Vrije
(Amsterdam) de
het station ver-
vermindering
regelscom-
logies, zouwe
250, f 2. — ot
over, daer-
en beroep,
worden voo-
van den heer

14 Juni on-
koop ik, dat de
die een paar
cht zal willen

W. HOVY.

Halvestuivers-
den heer J.
door Da. P.
den heer Tj.
Scharnegro-
ng te Makkum
n heer E. H.
it Soetermeer
amen f 113;
K. Vader te
kerkard van
mezel f 3.17;
Gravenhage
den heer H.
in de collectie
ons, gevonden
er en mevrouw
er G. T. W.
evr. de J. v. M.
3.76 %, samen
f 5; door
erk te 's Gra-
secte f 5; van
geboorte van
heer H. van
'de Zaaier'
rd door Dia-
S. f 1; van
in de collectie
r N. G. Geel-
19; van N. N.

te Aalten, uit
r Da. B. van
nillium f 25;
dam 136 gwe
20; 146 dito

l. Geref. kerk
collecte, f 2.50;
C. te L. f 25;
recht, gevon-
terk, f 101 van
allum f 12.50;
aande, van C.

ingekomen:
C. C. te L.
Herneggen te
f 3.76; door
oorburg f 3;
addingsveen,
H. C. Scheu-
n lezen van
Da. B. van
van K. f 11;
D. v. de V.
van Meij. C.
f 1, N. N. te
te W. f 9.75;
e collecte f 1;
f 2.50; door
e-stuiversver-
Meij. F. f 10,
iversvereeni-

ingmeester.

OMST
wijs

888.

ler Chr. Ger.

W. GIESINS,

niden worden

Hoongleeraar

g met debat

edagogische

Hospitium in

s toegang.

te kleine zaal

n, wordt be-

er H. Tulp,

voorzitter.

plaat van

biljetten uit

biljetten te

naar ook uit

den Staats-

heid wen-

te duidelijke

, de kaart

ering recht te

voorn. uit

reis.

RDAM.

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonneementen en Advertentie-
aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen
kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 24 Juni 1888. N°. 548.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke
nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonneementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz.
aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 80 Cent; voor elk regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van Hefdegeven en Verlagen van Vereenigingen 10 Cent per regel.

Opgevaaren ten hemel

ACHTTIENDE ZONDAGSDEELING.

II.

Waar Christus is niet inge-
gaan in het heilighdom, dat met
handen gemaakt is, hetwelk is
een tegenbeeld van het ware,
maar in den hemel zelve, om
nu te verschijnen voor het an-
gezicht Gods voor ons.
Hebr. 9:24.

Staan de in de stellige belijdenis van het
besliste onderscheid, dat deze aarde hier
beneden en den hemel daarboven tot
twee ook plaatselijk verschillende deelen
in Gods schepping maakt, waren onze
Gereformeerde kerken te allen tijde in
staat, om bij het wonderde mysterie van
Christus' Hemelvaart in het rechte spoor te
blijven.

Hierdoor toch konden ze, zonder enig
woordenspel, het feit zelf der Heilige Schrift
belijden, dat Christus metterdaad voor het
oog zijner jongeren ten hemel is gegaan.
Niet dat deze jongeren zich inbeelden
dat hij opvoer, maar dat ze als getuigen
er bij stonden toen hij opvoer. Dat hij
opvoer en zij het zagen, en omdat ze het
gezien en met eigen oogen aanschouwd
hebben, er van hebben getuigd.

Ze merkten op, hoe de Heilige Schrift
hier onze zwakheid en natuurlijke twijfel-
zucht te hulpe komende, zich zelfs uitput,
om deze plaatselijke hemelvaart zoo dui-
delijk mogelijk te tekenen. Voor eerst
door te zeggen, dat de Christus met zijn
apostelen den Olijfberg opging; op den
top van den Olijfberg met hen was en met
hen sprak; na gesproken te hebben af-
scheid van hen nam; toen opvoer daar
zij het zagen; door een wolk van voor
hun oogen werd weggenomen; dat daar-
na de apostelen met hun oogen op-
waarts in den hemel ziende, hem na-
staarden en natuurden; dat er toen twee
engelen bij hen stonden in menschenge-
daante, gehuld in witte kleeding; dat deze
twee engelen in menscheijke woorden tot
hen spraken; nogmaals het feit herhaalden,
dat deze Jezus wel wezenlijk ten hemel was
opgenomen; en er bijvoegden, dat deze Jezus,
gelijkerwijs zij hem naar dien hemel hadden
zien opvaren, zoo ook uit dien hemel eens
weder zou komen, naar diezelfde aarde die hij
nu verlaten had. En eindelijk dat daarna
deze jongeren, die eerst met Jezus den Olijf-
berg waren opgestegen, nu zonder Jezus
van den Olijfburg terugkeerden, en, in heil-
ge verwachting van de dingen die komen
zouden, wegscholen in Jeruzalem.

Het denkbeeld, alsof de Heere Jezus in
zijn opstijgen door het firmament zijn
lichaam zou hebben afgelegd en verloren,
om nu voortaan alleen geestelijk in den
hemel te verkeerden, kon evenmin bij onze
Gereformeerde belijders opkomen. Immers
ze hadden van den heiligen apostel Paulus
geleerd, dat Christus eenmaal het lichaam
zijner geloovigen „gelijkvormig zou maken
aan zijn heerlijk lichaam door diezelfde
kracht waardoor hij ook alle dingen aan
zich zelve kan onderwerpen" (Fil. 3: 21).

Ze wisten en beleiden derhalve, dat de
Christus niet alleen van deze aarde opvoer,
de hemelen doorging, en alzoo in het cen-
trum van den hemel aankwam, maar ook
dat hij sinds dat oogienlijk aldoor in zijn
lichaam had verkeerd; slechts met deze
verandering, dat dit zijn lichaam, dat eer-
tijds het spoor van het vergankelijke droeg,
thans werd een heerlijk lichaam, en dus
verheerlijking moest ondergaan hebben.

Wel bezien greep er dus een dubbel
mysterie plaats, dat wel dient onderschei-
den. Vooreerst veranderde de Christus van
woonplaats. Aanvankelijk was hij vleesch ge-
worden en had onder ons gewoond. Nu had
hij ons verlaten, om in te gaan in het hei-
lighdom daarboven.

Maar ook, ten tweede, veranderde er iets
aan den Christus. Nu wonende in den
hemel daarboven en zijn Middelaarschap
bedienende in het heilighdom, dat niet met
handen gemaakt is, is de Christus anders
dan hij op aarde was. Hij is nu verhoogd
en verheerlijkt.

Deze verhooging of verheerlijking van
den Christus had reeds een aanvang ge-
nomen met zijn opstanding. Niet, gelijk
vele Lutherschen leeren, met zijn nederda-
len ter helle, want, gelijk we bij de zesti-
ende Zondagsafdeeling breed aantoonde,
de nederdaling ter helle verzinkt diep in
zijn vernedering en is van zijne verhooging
eer het tegendeel. Neen, er zij in de ver-
hooging van den Middelaar slechts vier
trappen. Ze vangt aan bij de Opstanding,

wordt voortgezet in de Hemelvaart, komt
tot aanvankelijke rust in zijn gezet worden
aan de Rechterhand Gods in de hoogte, en
zal haar eindpaal eerst bereiken bij zijn
Wederkomst ten gerichte.

Zeer juist zegt daarom de Catechismus,
dat de Hemelvaart van Christus hierin be-
staat, dat „hij opgeheven is in den hemel
en ons ten goede daar is, tot hij weder-
komt om te oordeelen de levenden en de
dooden."

Hierop moet zelfs nadruk gelegd. Jezus'
Hemelvaart mag niet op één lijn gesteld
met Henochs wonderbaar wegvaren van
deze aarde, noch met Mozes' verschijnen,
noch ook met Elia's opvaren in een vurigen
wagen en met vurige paarden. De hemel-
vaart van Christus is volstrekt niet enkel
de aanduiding van de wijze waarop hij
zonder nogmaals te sterven wegvare van
deze aarde. Het is integendeel de aanvang
van een lijn die doorgaat tot op den
jongsten dag. Op den Olijfburg is het aan-
vangspunt van die lijn der glorie, maar het
eindpunt van die lijn zal eerst bereikt zijn,
als de heerlijkheid voor al zijn volk ingaat,
en Hooft en leden saam in heerlijkheid
schitteren zullen. Al wat daartusschen ligt
komt er dus bij, en wordt door den Cate-
chismus aangeduid met de woorden, dat
hij ons ten goede daar is. Van ons weg,
en toch ons nabij. Van ons gescheiden, en
toch rusteloos met ons en voor ons bezig.
Een magtig voortzetting van het verlos-
singswerk, geen oogenblik gestoord noch
oort afgebroken, en reeds in de ure der
Hemelvaart profeterende van die glorieuse
einduitkomst, als eens zijn glorie volkomen
zal zijn in den triomf over al zijn vijanden
en de heerlijkmaking van al zijn verlosten.

Maar juist daarom kunnen noch mogen
we dan ook bij het enkele feit van Jezus'
opvaren ten hemel blijven staan, en rijst
met klem de vraag, welke verandering Je-
sus zelf door zijn hemelvaart onder-
ging. Ook in den hemel daarboven blijft
hij met ons bezig, voor ons arbeidend, voor
ons strijdend, ons ten goede daarboven
in het heilighdom verkeerend; maar toch in
den hemel daarboven verkeert hij zelf in
anderen toestand, dan hier op aarde. Hij
is om zijn gehoorzaamheid tot in den dood,
ja tot in den dood des kruises, uitermate
zeer verhoogd. Hij is door lijden in zijn
heerlijkheid ingegaan. Hij heeft nu ont-
vangen een naam boven allen naam die
genoemd wordt in den hemel en op aarde.
Alle machten zijn hem onderworpen. En
het lichaam waarin hij thans verkeert is
niet meer in gelijkheid des zondigen vlee-
sches, maar heerlijk.

Verandering greep er dus onmiskenbaar
plaats; de vraag is nu maar, wat hebben
we van deze wonderbare verandering te
denken; en het is juist bij de beantwoor-
ding dier vraag dat de kerken, die zich
naar Luther noemen, een ander pad kiezen
dan de kerken der Gereformeerden.

Immers hoort men de Lutherschen, dan
weerspreken deze broederen wel de zonde-
lijke voorstelling van Schwenkfeld en an-
dere geestdrijvers, alsof eerst onder het
opvaren ten hemel de goddelijke natuur
in den Christus zijn menscheijke natuur
zou doordringen hebben, maar dat er zulk
een doordringing van de menscheijke door
de goddelijke natuur bestond, leerden toch
ook zij.

Ze vervielen namelijk reeds vroeg in de
oude dwaling van Eutyches, alsof de
vleeschwording van het Woord eigenlijk een
dooreenmenging van de beide naturen zou
gewest zijn. Alleen gaven ze toe, dat
gedurende zijn omwandeling op aarde deze
vermenging en doordringing nog niet uit was
gekomen, en leerden diensvolgens, dat nu
het wonder der Hemelvaart juist hierin be-
stond, dat deze doordringing van de mensche-
lijke natuur door de goddelijke, die reeds
van de heilige ontvangens van den Chris-
tus af bestond, maar die langen tijd verborgen
bleef, en slechts een enkel maal door-
straalde, nu, bij zijn Hemelvaart, tot volle
doorbreking kwam.

Voor het onderhavig onderwerp doet het
er dus niets toe, waar ze stellen dat deze
oorspronkelijke vermenging of doordringing
begon, want feit blijft toch dat ook volgens
hun voorstelling van den Christus, gelijk hij
thans in den hemel verkeert, de goddelijke
natuur metterdaad de menscheijke door-
drongen heeft.

De Middelaar, gelijk zij zich dien thans
in den hemel denken, is niet een Christus
in wien de beide naturen onderscheiden zijn
gebleven, zoodat alleen de goddelijke na-
tuur goddelijke en de menscheijke natuur
geen andere dan menscheijke eigenschap-
pen bezit, maar integendeel stellen ze, dat

de Middelaar, gelijk die thans in den hemel
verkeert, de eigenschappen zijner godde-
lijke natuur aan zijn menscheijke natuur
heeft meegedeeld.

Het kwam de Luthersche kerk hierbij
voornamelijk aan, op die majestueuse eigen-
schap der goddelijke natuur, die wij in
onze stamelende taal noemen Gods heilige
alomtegenwoordigheid.

Het Eeuwige Wezen is door niets be-
perkt noch gebonden. „Zoo ik opvoer ten
hemel, zie, Gij zijt daar, of bedde ik mij
in de hel, zie Gij zijt daar!" Dat nu deze
goddelijke eigenschap van alomtegenwoor-
digheid ook aan den Zoon met den Vader
en den Heiligen Geest gemeen is, spreekt
vanzelf, en wordt door alle kerken beleiden.
Daarover loopt dus het geschil niet. Maar
overmits de Zoon het vleesch heeft aange-
nomen, en dus, God zijnde en God blij-
vende, thans in onze menscheijke natuur
verkeert, rees de vraag, of deze alomtegen-
woordigheid, die aan zijn goddelijke natuur
ongewijfeld eigen is, nu ook werd mede-
gedeeld aan zijn menscheijke natuur; en
wel in zulk een zin, dat ook aan het lichaam
van Christus alomtegenwoordigheid moet
worden toegekend.

En op die vraag nu antwoordt de Luth-
ersche kerk even beslist ja, als onze
Gereformeerde kerken daarop neen zeggen.

Niet, gelijk oppervlakkige taal vaak be-
weert, alsof de Lutherschen dit enkel zoo
leeraarden om hun Avondmaalstheorie te
redden. Zoo gaat in geen kerk van Christus
het leven en het denken toe. Neen,
en deze Avondmaalstheorie en deze leer
van de alomtegenwoordige eigenschap van
Jezus' verheerlijkt lichaam, waren beide ge-
lijkelyk uitvloeisel van éénzelde grondwa-
ling, die veel dieper ligt, dan de meeste
wanen.

God en mensch moeten uit elkander wor-
den gehouden. God en mensch zijn twee.
De Schepper en zijn schepsel zijn in den
grond van hun wezen en bestaan onder-
schieden. Er ligt tusschen God en mensch
een grens die niemand overschrijden kan.
God is en blijft eeuwig God, en het schep-
sel is en moet eeuwig schepsel blijven. En
elke poging, om deze grens uit te wis-
schen of te verflauwen, loopt er altoos op
uit, dat de mensch als God wil zijn, en in
God en het goddelijke niets dan een ver-
hoogd en verheerlijkt menscheijk aanzijn
erkennen wil. Het is de diepe zonde van
het Pantheïsme.

En nu komt het natuurlijk niet in ons
op, om onze Luthersche broederen uit de
dagen der Hervorming te beschuldigen, als
ware het hun toeleg geweest, om aan het
Pantheïsme ingang te verschaffen. Eer stre-
den ze daartegen met al hun macht. Maar
desniettemin moet volgehouden, dat ze
ongemerkt, onbewust en zonder het te be-
doelen, metterdaad dit kwaad in de hand
hebben gewerkt.

Hoe dit bij de erkende vroomheid des
gemoeds, die hen ijverden deed, toeging,
valt niet moeilijk in te zien.

Als ge u toch goed indinkt, wat het zegt,
dat er zulk een grens, zulk een diepgaand
onderscheid en dus zulk een afstand tus-
schen u en uw Schepper bestaat, zult ge
ook vatten, hoe in het vroom gemoed de
stille bede en de heilige drang kan opko-
men, om, kon het en ware het mogelijk,
dezen afstand in te korten, en zoo in hooger
en inniger zin nabij God te zijn.

Er is namelijk tweeledig afstand die ons
van den Eeuwigen scheidt. Tusschen onzen
God en ons gaapt enerzijds de schrikke-
lijke kloof der zonde, en ligt anderzijds
de onmetelijke afstand die ons als eindige
creaturen van den Oneindigen scheidt. Nu is
die kloof der zonde tegennatuurlijk, alleen
door onze schuld ontstaan en moet dus weg,
maar is die andere tegenstelling tusschen
het eindig creatuur en de oneindigheid van
het Eeuwige Wezen bestemd om eeuwig
te blijven. Die kan nooit weg.

Staat een kind van God dus zuiver, dan
schreit hij in zijn ziel over de kloof die
hem van den Eeuwigen scheidt, voorvoert
de kloof door eigen zonde ontstond. Daar-
tegen worstelt hij in. Die kloof bidt hij
dat zijn Middelaar voor hem dempe. Over
die kloof heen dorst zijn ziele naar de
gemeenschap met den levenden God.

Daarentegen die andere kloof, die in
het onderscheid tusschen zijn kleinheid
en oneindigheid en de oneindige majes-
teit des Heeren HEEREN gaapt, meet hij,
in steed van die te willen dempen,
al breder uit. Hoe verder hij op
den weg des levens voortschrijdt, hoe
grootscher gedachten hij van de majesteit
Gods en hoe kleiner gedachte hij van zijn
eigen nietigheid krijgt. Die afstand wordt

steeds grooter. En hoe grooter die afstand
wordt, hoe inniger en zaliger zijn aanbieden
van het Eeuwige Wezen.

Maar, en dit nu is het groote gevaar,
waarvan vrome, mystiek-aangelegde zielen
steeds bloot staan, die beide zeer onder-
schiedene kloven worden nu vaak verward.

Omdat de kloof die in de zonde gaapt,
weg moet, neigt men er nu toe om ook
die andere kloof te dempen die tusschen
's Heeren oneindigheid en onze eindigheid
ligt, en raakt door die bittere verwarring
op een schriklijk dwaalspoor.

In het Paradijs ziet ge duidlijk, hoe deze
laatste kloof tusschen God en mensch door
God zelf gesteld en verordineerd is, en hoe
niet God maar Satan er den mensch toe ver-
leidt, om die tweede kloof te overbruggen.
De mensch moest mensch blijven, en moest
niet als God zijn. Maar Satan treedt aan-
stonds op, om hem in het oor te fluisteren:
„Die kloof tusschen u en uw God moet
weg. Uw oogen moeten geopend worden,
en ook gij moet als God zijn."

Wel verre van daar dus, dat er ooit iets
vrooms of heiligs zou gelegen zijn in
dit mystieke pogen om den afstand tus-
schen den oneindigen God en ons eindige
wezens op te heffen, ligt veel eer in elk
pogen van dien aard het eigen wezen der
zonde. Zeer bedekt, het is zoo, maar niet-
temin wezenlijk. In zeer vrome windse-
gewonden, maar niettemin zeer onvroom
in zijn innerlijke drijfkracht.

En het is dit kwaad nu, dat door Eutyches
het eerst in de belijdenis van den Christus
werd ingedragen, en dat door de Luthers-
che godgeleerden overgebracht is op de
verhooging van den Middelaar.

Christus is metterdaad als Middelaar de
geroepene en van God verordineerde, om
de kloof tusschen den Heere HEERE en ons,
zijn gevallen schepselen, te dempen. Maar
welke kloof dempt Christus door zijn Mid-
delaarschap? Op die vraag komt het alleen
aan. En dan zeggen we, dat Christus ge-
komen is eeniglijk en uitsluitend om de
kloof te dempen, die de zonde tusschen
den heiligen God en ons onheilige zon-
daren groeft; maar in geen enkel opzicht
als Middelaar geroepen was, om de kloof
te dempen die ons eindige wezens afscheidt
en onderscheidt van den Oneindigen.

Integendeel wil men het Middelaarschap
van den Christus ook met die tweede kloof
in verband brengen, dan zeggen we zoo
beslist mogelijk, dat Christus door zijn
Middelaarschap die tweede kloof juist ver-
breed heeft en weer teruggebracht tot haar
oorspronkelijke, van God bestelde afme-
tingen.

Onze zonde was het, die op Satans aan-
sporen, die kloof had pogen weg te nemen,
en Christus is het, die al wat wij in die
kloof geworpen hadden, er weer voor ons
uittrok, opdat voor het bewustzijn van
Gods kinderen die van God verordineerde
kloof weer in al haar onpeilbare, bodem-
loze diepte zou uitkomen.

En al de nameloze ellende, die deze
valsche mystiek der geestdrijvers, die de
vloek van het Pantheïsme drijven, en de
valsche ader der Vermittelingstheologie
over Christus' kerkgebrac heelt, is nu juist
hierin gelegen, dat men den Middelaar dienst
laat doen, ja, ook om de kloof der zonde
weg te nemen, maar toch eigenlijk eerst
en meer nog om ook die andere kloof tus-
schen Gods oneindigheid en onze eindigheid
voor ons zielsbewustzijn te dempen.

En dit nu is de zonde die ook in deze
averechtsche leer van de verkeerd voor-
gestelde verhooging van den Heiland ligt.

Christus was God, Deze Christus die God
was nam onze natuur aan. Zoolang ik dus
belijden blijf, dat de goddelijke en de men-
scheijke natuur, als oneindig de ééne en
eindig de andere, ook in de Christus prin-
cipieel van e kander onderscheiden blijven,
loop ik zuiver. Maar bega ik de fout
om in den Christus de grens tusschen
die beide op te heffen, en te zeggen dat
in den Christus de ééne natuur de andere
doordrong en aan de menscheijke natuur
een oneindige eigenschap van alomtegea-
woordigheid werd meegedeeld, dan is op
dit ééne punt althans de kloof, die het
creatuurlijke en den Schepper vaneenscheidt,
weggenomen, en het „als God zijn" toege-
kend aan een geslachte menscheijke
natuur.

En daarom blijven we ons met hand en
tand tegen zoo diep onware voorstelling
verzetten.

Christus' menscheijke natuur was even-
goed creatuurlijk als de natuur waarin wij
leven, want immers onze natuur nam hij
aan. Te zeggen dat in Christus deze men-
scheijke natuur als Gods natuur werd, is

derhalve zeggen dat onze natuur vergod-
delijkt is. En dit te bedoelen of over de
lippen te laten komen, wat is het anders
dan nog eens, en nu op vrome wijze,
terugvallen in de oude zonde van het Pa-
radijs?

KUYPER!

„Wee den gerusten te Sion!"

„Wee den gerusten te Sion,
en den zekeren op den berg
van Samaria; die de voor-
naamsten zijn van de eerstel-
gen der volken, en tot dewelke
die van het huis Israels komen."
Amos 6: 1.

Met zijn zielsoog te staren in een wereld,
die God niet vreest, is schriklijk, maar veel
schrikliker nog is het, door Sions straten te
wandelen en te zien hoe de gerusten in Sion
zichzelf misleiden.

In de booze, ruwe wereld kunt ge de boet-
bezinningen nog opsteken, en als in de dagen van
Noach gerechtigheid prediken, en heur zonde
haar aanzeggen in haar aangezicht.

Die wereld vreest God niet, en smooit de stem
van haar conscientie, en leeft voor ijdelheid
en zingenot, en verteedt het recht met den
voet. En ze weet dat ze het doet. En daarom,
hoe fel ze ook tegen uw roepen inschreeuw,
toch raakt de roepstem van boete en bekeering
die ge in haar midden doet uitgaan, haar
innerlijk bewustzijn. Ze weet dat ze zichzelf
verlaagt.

Maar aan de gerusten in Sion is geen speld
vast te krijgen. Immers niet zij zijn het, die op
de paden der wereld omlopen, integendeel Sion
is hun lust en keuze. Alleen Jeruzalem is schoon
in hun oog. Aan Jeruzalem hangt al hun
glorie.

Blaas de boezem in de wereld, en zij,
die geruste in Sion, juichen u toe. Treed op
als prediker der gerechtigheid, en zij vrouwen
dankend de handen dat er weer een woord
der bestraffing naar de wereld uitgaat. Van
Sions timme zien ze in heiligen trots op de
wereld buiten Sion neder, en jubelen er in,
als er over die wereld weer een oordeel ni-
gaat of de boetprediker die wereld aangriipt
in haar weerspanning en misdadig woelen.

Slechts één ding, ge moet hen niet te na
komen. Ge moet u niet inbeelden, dat ook voor
hen het woord van vermaan en bestraffing nog
nodig kan zijn. Van een onweder dat over
de wereld kan losbarsten, hooren ze gaarne,
maar in Sions gevelspitsen en in Sions toren
slaat het weerlicht van dien storm der elemen-
ten nooit in.

Och, al wat ge de wereld kunt toeroepen is
immers dat ze naar Sion heur schreden zal
wenden, dat ze in Sion mocht geboren worden.

En nu zij zijn immers in Sion. Zij denken er
niet aan, om Sions poorte weer uit te treden.
Wat wilt ge dan?

Waarom zouden ze in Sion ongerust zijn?

En geentlijk verstaan is dat ook zoo.

Als ge door de poorte en muren van het
uitwendige Sion doordringt naar de verborgen
heiligheden van het geestelijk Sion, dat in al-
machtige genade gegrondvest ligt, dan is er voor
onrust geen plaats, voor ongerustheid en be-
zorgdheid geen oorzaak.

Wie in dat Sion inging die is geborgen. Dien
treft geen pijn van den vijand daarbuiten
meer. En dien kan niemand meer rukken uit
de hand en uit de macht van Sions gezalfden
Koning.

Maar, dat zijn „de gerusten in Sion" niet,
tegen wie Gods heilige profet toemend in-
gaat. Die zó in Sion gerust mag zijn, dien is
zijn gerustheid een oorzaak van lof, een won-
dere genadegeve van zijn Heere en Koning;
een zalige, van God uitgaande geloofswerking
in zijn hart.

Neen, een heel ander Sion is het waar de
profet zijn woord tegen slingt.
Een Sion dat niet in maar uitwendig is.
Een Sion waarin gezongen wordt: „Des Hee-
ren tempel, des Heeren tempel zijn wij!" —
Kortom, een Sion waarin alles een vorm, een
gestalte, een gedaante heeft, die naar het voor-
beeld van het inwendige Sion is afgemeten,
maar zonder dat er eerbied voor het wezen is.
Een Sion in uw denkweld, en in de belijde-
nis uwer lippen, een Sion van gemoedsaandoe-
ningen en gemoedsheiken, een Sion van
levensustanten en zelf gekozen kringen, maar
zonder dat het brullen des Heeren HEEREN er
in wordt gehoord, en het suizen van den wind
des Almachtigen.

En nu verwerpen we dat uitwendig Sion niet.
Integendeel, al wat het inwendig Sion toet-
hoort, spreekt ook zoo, getuigt op gelijke wijs,
weet te roemen in gelijke ervaringen, en schikt
zich naar dezelfde levensustanten; alleen maar,
indien het echt werk is, zijn dit wel vormen
waar zich het leven in uit, maar in het het leven
zelf niet.

Dan schuilt het leven daarachter; dan komt
het leven daarin uit, dan straalt het daarin
door; dan houdt het zich daarachter verborgen;
en al dit uitwendig spreken en belijden
meelopen is slechts een middel, waardoor het
straalgeve naar buiten treedt.

Doch als er dat nu niet achter zit; als het
een vorm sonder wezen; een looze kalkwand is